

REINCARNAREA ȘI LEGEA KARMEI

**UN STUDIU AL DOCTRINEI, AL CAUZELOR
ȘI AL EFECTELOR SPIRITUALE**

Traducere de Nicolae Constantinescu

Dinasty Books Proeditură și Tipografie
București, 2021

Cuprins

I. Primele rase	5
II. Egiptenii, caldeenii, druizii etc.....	13
III. Romanii și grecii	21
IV. Evreii, esenienii și primii creștini	29
V. Hindușii.....	37
VI. Occidentul modern	54
VII. Între și dincolo de incarnări	66
VIII. Echitatea reîncarnării	76
IX. Argumentul în favoarea reîncarnării.....	85
X. Dovezile reîncarnării.....	95
XI. Argumente contra reîncarnării	108
XII. Legea karmei.....	125

Capitolul I

Primele rase

Prin „reincarnare”, înțelegem incarnarea repetată sau incarnarea în corp, în suflet sau a părții imateriale a naturii umane. Termenul „metempsihoză” este folosit frecvent în același sens, definiția lui fiind: „Trecerea sufletului, ca esență imaterială, la moartea corpului, în alt corp viu”.

Sintagma „transmigrația sufletelor” este uneori folosită în sensul de „trecere dintr-un corp în altul”. Dar termenul „transmigrație” este deseori folosit în relație cu credința unor rase subdezvoltate conform căreia sufletul oamenilor trecea uneori în corpul animalelor inferioare, ca pedeapsă pentru păcatele făcute în viața omenească. Dar această credință nu este luată în considerare de adepții reincarnării sau ai metempsihozei și nu are nicio legătură cu filosofia sau cu credințele lor, ideile provenind dintr-o sursă complet diferită, neavând nimic în comun.

Există multe forme de credință, numeroase grade de doctrină referitoare la reincarnare, după cum vom vedea mai departe, dar există un principiu fundamental și de bază care susține toate nuanțele de opinie diferite și diferitele școli de gândire. Această credință fundamentală poate să fie exprimată ca doctrină conform căreia există în om un lucru imaterial (numit suflet, spirit, eu interior sau alte nume) care nu piere la moartea sau la descompunerea corpului, ci se menține ca entitate și, după un interval de repaus mai lung sau mai

scurt, se reîncarnează sau renaște într-un corp nou – al unui copil ce urmează să se nască –, trăind o viață nouă în corp, mai mult sau mai puțin conștient de existențele sale trecute, dar conținând în el însuși „esența” sau rezultatele vieților sale trecute, experiențe ce formează noul lui „caracter” sau ”personalitate”. Se consideră în general că renașterea este guvernată de legea atracției, sub un nume sau altul, și că această lege acționează cu o justețe strictă, în sensul de a trage sufletul care se reîncarnează spre un corp și condiționează, în funcție de tendințele vieții trecute, părinții ce trebuie să atragă un suflet legat de ei printr-o legătură din trecut, legea fiind universală, uniformă și echitabilă pentru toți. Aceasta este o expunere generală susținută de cei mai inteligenți dintre adepții ei.

E.D. Walker, un scriitor englez bine cunoscut în privința acestui subiect, ne oferă o idee frumoasă despre învățăturile generale:

„Reîncarnarea ne învață că sufletul intră în această viață, nu ca o creație proaspătă, ci după un parcurs lung de existențe anterioare pe acest Pământ și în alte părți, în cursul cărora și-a dobândit particularitățile actuale moștenite, iar sufletul funcționează pe baza transformărilor viitoare. Ea pretinde că copilăria aduce pe Pământ un pergament virgin pentru începutul poveștii terestre, nici o simplă coeziune de forțe atomice într-o scurtă personalitate, curând dezagregată din nou în elemente, ci este înscrisă în istorii ancestrale, unele asemănătoare cu scena actuală, cele mai multe dintre ele diferite și datând din trecutul cel mai îndepărtat.

Aceste inscripții sunt în general indescifrabile, cu excepția cazului în care sunt dezvăluite prin influența lor asupra noii cariere.

Dar, asemenea imaginilor fotografice invizibile create de soare din tot ce vede, dacă vor fi corect dezvoltate în laboratorul conștiinței, ele vor apărea cu claritate. Faza actuală a vieții va fi și ea păstrată în bolțile tainice ale memoriei, pentru efectele sale inconștiente asupra vieților următoare. Toate calitățile pe care le avem astăzi în corp, minte și suflet rezultă din felul în care au utilizat vechile posibilități. Într-adevăr, suntem *moștenitorul tuturor epocilor* trăite și numai noi suntem răspunzători de moștenirea noastră. Căci aceste condiții rezultă din cauze îndepărtate generate de vechii noștri noi înșine și viitorul decurge, conform legii divine a cauzei și efectului, din elanul adunat de impulsurile noastre trecute. Nu există favoritism în univers, ci toți au aceleași posibilități eterne de creștere. Cei care au acum o poziție înaltă în lume pot să ajungă într-un mediu modest în viitor. Doar trăsăturile interioare ale sufletului sunt tovarăși permanenți. Leneșul bogat va fi poate cerșetorul din următoarea viață, iar muncitorul asiduu din prezent seamănă semințele grandorii viitoare.

Suferințele îndurate cu curaj astăzi vor produce o comoară de răbdare și de forță sufletească în altă viață; încercările vor da naștere forței, abnegația trebuie să dezvolte voința, gusturile cultivate în această existență își vor arăta într-un fel sau altul roadele în următoarele, iar energiile dobândite se vor afirma de fiecare dată când vor putea în virtutea legii ponderației pe care se bazează principiile fizicii. În schimb, obiceiurile inconștiente, impulsurile incontrolabile, tendințele aparte, activitățile preferate și prietenii pasionante din prezent sunt rezultatul unor activități anterioare de o mare importanță”.

Doctrina reîncarnării, a metempsihozei, a renașterii a fost întotdeauna considerată un adevăr de o mare parte din rasa omenească. Urmând legea invariabilă a schimbărilor ciclice – mișcarea de pendul a gândirii –, ea a părut uneori că se stinge în unele părți ale lumii, ca să cunoască apoi o nouă naștere și un interes nou în rândul descendenților aceluiași popor. Ea este o lumină imposibil de stins și, chiar dacă flacăra ei pâlپătoare pare să se stingă pentru un moment, schimbarea vânturilor mentale îi permit să se reaprindă de la scânteia ascunsă, și iată că strălucește din nou într-o viață nouă și cu o vigoare nouă. Revenirea interesului pentru subiect în lumea occidentală, pe care au remarcat-o toți observatorii atenți, este doar un alt exemplu al acțiunii legii ciclice. Se pare că ocultiștii au dreptate când prezic că, înainte de zorii unui secol nou, lumea occidentală va adopta din nou doctrinele renașterii – vechiul adevăr respins, cândva atât de îndrăgit rasei, va redobândi favoarea poporului și se va apropia din nou de poziția învățăturii „ortodoxe”, poate ca să fie din nou cristalizată tot din cauza „ortodoxiei” ei și ca să-și piardă din nou favoarea și să dispară, în timp ce pendulul se deplasează spre cealaltă extremă a gândirii.

Dar învățătura reîncarnării n-a dispărut niciodată complet din mintea oamenilor – în unele părți ale lumii, lampa a rămas aprinsă – și chiar n-a existat niciodată o perioadă în istoria omenirii în care majoritatea oamenilor să nu fi acceptat doctrina renașterii, sub una dintre formele ei diverse. Așa stăteau lucrurile acum o mie de ani, două mii de ani, cinci mii de ani, și la fel este și azi. În acest secol, aproape două treimi din oameni acceptă ferm această învățătură, iar mulțimea de hinduși și de alte popoare orientale se atașează de ea cu tenacitate. Și, chiar în afara acestor popoare, găsim urme ale doctrinei

în rândul altor rase din Orient și din Occident. Reincarnarea nu este așadar „un adevăr uitat” sau „o doctrină trecută la rebut”, ci o doctrină foarte vie și viguroasă, destinată să joace un rol foarte important în istoria gândirii occidentale.

Este interesant de amintit istoria acestei doctrine la popoarele din vechime, ajungând până în cele mai mici cotloane ale trecutului. Este greu să atribuim unei epoci sau unei rase anume meritul de a fi „creat” reincarnarea. În pofida părerilor ferme și a teoriilor divergente ale diferiților autori în privința acestui subiect, care consideră Egiptul, India sau Atlantida dispărută locul apariției doctrinei, noi credem că aceste idei sunt doar tentative de a-i atribui o credință intuitivă universală unei părți privilegiate a omenirii. Nu credem că doctrina reincarnării a „luat naștere” undeva, ca o doctrină nouă și distinctă, ci a apărut peste tot și în orice moment în care omul a atins un stadiu de dezvoltare intelectuală suficient ca să-i permită să-și facă o idee mentală despre ceva ce trăiește după moarte. Indiferent care este sursa acestei credințe într-o „fantomă”, trebuie să admitem că se găsește la toate popoarele și că e aparent o idee universală. Și la popoarele primitive constatăm că e și a fost întotdeauna o idee mai mult sau mai puțin vagă și imprecisă, conform căreia, într-un fel sau altul, într-o zi sau alta, această „fantomă” a persoanei revine la existența pământească și-și ia un veșmânt nou din carne și oase, un corp nou. Așadar, aici începe ideea de reincarnare –peste tot, la un anumit stadiu de dezvoltare mentală a omului. Ea este concomitentă cu ideea de „fantomă” și pare legată de această concepție aproape în toate cazurile. Când omul evoluează puțin mai mult, începe să raționeze că, dacă „fantomă” este nemuritoare și supraviețuiește la moartea corpului, și revine în alt corp, atunci trebuie să fi trăit înainte de ultima

naștere, și trebuie deci să aibă un lanț lung de vieți în urma ei. Aceasta este cea de-a doua etapă. Cea de-a treia etapă este aceea în care omul începe să raționeze că viața următoare depinde de ceva făcut sau ceva nefăcut în viața prezentă. Pe aceste trei idei fundamentale a fost construită doctrina reîncarnării. Ocultiștii pretind că, în afara acestei idei universale, care este mai mult sau mai puțin intuitivă, oamenii au primit mai multă sau mai puțină instruire, din timp în timp, din partea unor suflete avansate care au trecut pe planuri de existență mai înalte și care sunt numite acum Maeștri, Adepti, Învățători, Ghizi ai rasei etc. Dar, oricare ar fi explicația, rămâne adevărat faptul că omul pare să fi elaborat pentru el însuși, în toate epocile și în toate locurile, întâi ideea unei „fantomе” care persistă după moartea corpului; apoi, că acea „fantomă” a trăit înainte în alte corpuri și că va reveni iar în alt corp. Există diverse idei despre „cer” și „iad”, dar la baza tuturor există ideea de renaștere în unele dintre fazele sale.

Arheologul Soldi a publicat o serie interesantă de lucrări despre credințele popoarelor primitive, care au dispărut de pe scena acțiunii umane. El arată că, prin fragmente de sculptură care le-au supraviețuit, a existat la ele o idee universală a „fantomеi” care trăia după moartea corpului și o idee că într-o zi acea „fantomă” va reveni pe scena vechilor sale activități. Această credință căpăta uneori forma unei întoarceri în vechiul corp, ceea ce a dus la protejarea corpului prin procese de mumificare etc., dar, în general, această credință s-a transformat în una mai avansată, cea a unei renașteri într-un corp nou.

Primii călători în Africa au relatat că găsiseră ici și colo dovezi și urme a ceea ce era pentru ei „o credință ciudată” în întoarcerea viitoare a sufletului într-un corp nou pe Pământ. Primii exploratori ai

Americii au găsit tradiții și credințe **similare la „pieile roșii”**, care s-au păstrat până astăzi.

Se spune că un anumit număr de **triburi sălbatice**, din diferite părți ale lumii, așează trupurile **copiilor morți** pe marginea drumului, pentru ca sufletele lor să aibă șansa de a găsi un corp nou la apropierea numeroaselor femei însărcinate care treceau pe drum. Un anumit număr dintre aceste popoare primitive a aderat la ideea unui suflet complex, format din mai multe părți, semănând prin aceasta cu egiptenii, hindușii, chinezii, de fapt, cu toate filosofile mistice și oculte.

Se spune că locuitorii din insulele Figi cred într-un suflet negru și unul alb, primul rămânând cu trupul îngropat și dezintegrându-se odată cu el, în timp ce sufletul alb părăsește corpul și rătăcește ca „o fantomă”, apoi, ostenit de această rătăcire, revine la viață într-un corp nou. Indigenii din Groenlanda cred în existența unui corp astral, care părăsește corpul în timpul somnului, dar pierе când corpul se descompune după moarte, și al doilea suflet, care părăsește corpul doar la moarte și persistă până când renaște mai târziu.

În realitate, cel ce studiază constată că aproape toate rasele primitive și cele semicivilizate prezintă indicii ale credinței într-un suflet complex și ale doctrinei reîncarnării sub o formă sau alta. Minteа omului pare să funcționeze pe aceleași lungimi de undă la diferitele rase, doar dacă nu cumva susținem teoria conform căreia toate s-au ivit din aceeași rasă-rădăcină și diferitele credințe sunt reminiscențe ale unei vechi doctrine fundamentale – faptele nu sunt perturbate în niciunul dintre cazuri.

În această privință, putem să menționăm că tradițiile referitoare la fosta Atlantidă – continentul dispărut – afirmă că poporul ei credea

cu fermitate în reîncarnare și în ideile sufletului complex. Deoarece supraviețuitorii Atlantidei sunt considerați a fi fost strămoșii egiptenilor pe de parte, și al vechilor peruani pe de altă parte – cele două ramuri de supraviețuitori păstrându-și doctrinele originare modificate de mediile diferite –, am putea să găsim aici o explicație a preponderenței doctrinei de ambele părți ale oceanului. Menționăm asta doar în treacăt și pentru că reprezintă un interes general în cadrul subiectului nostru.